

Una primavera calenta

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 27 d'abril de 2024

Naturalment no em refereixo a la primavera meteorològica perquè aquesta és imprevisible. Es tracta de la primavera política. En els darrers temps, anys i panys, els polítics ens tenen acostumats a qualsevol cosa. Tots, però uns més que no pas altres. No pretenc fer un rànquing ordinal; aniré despatxant opinions -sempre són opinions, no hauria de caldre aclarir-ho, però per si de cas- a mesura que ragin de les neurones. Fa dies que no escric sobre política perquè n'estic molt fastiguejat, però és un tema que m'afecta i jo no passo d'aquesta mena de temes.

Actualment tenim política a molts nivells: municipal, nacional, estatal, europea i mundial; totes fetes un fàstic, àdhuc la municipal. L'altre dia una regidora, no dic de quin ajuntament, m'explicava les corrupteles en l'àmbit municipal; no et pots refiar de ningú ni de cap partit. En aquests moments, mal que ens pesi, la política nacional i l'estatal estan molt entrelligades. Vull dir el conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol, perquè sense parlar de conflicte no es pot analitzar aquesta relació. Depenem, encara, d'un estat corrupte, perquè corruptes són les seves institucions, començant per la justícia que, a banda de no ser independent, està impregnada de l'herència feixista del franquisme. Aquesta herència pudent es troba, sobretot, en les capes més altes de la (in)justícia espanyola, tant si parlem del Constitucional, el Suprem, l'Audiència Nacional (hereva del TOP, *Tribunal de Orden Público*), l'Audiència de Barcelona i molts més tribunals i jutges, amb poquíssimes excepcions. Amb això n'hi hauria prou per dir que l'Estat espanyol no és un estat democràtic. Però n'hi ha més.

Referint-me als "poders fàctics" podria estar tot dit, però vull entrar més a fons i no deixar coses com suposades, perquè en aquest afer no hi ha suposicions sinó, malauradament,

realitats. De primer, qui alimenta la repressió contra Catalunya? Començo per dalt on hi ha més responsabilitat, l'IBEX (ja no sé si és 35, 36 o 37) on el 90% de les seves empreses manen sobre el govern, el poder executiu, sobre molts diputats i senadors i no diguem sobre l'alta (in)justícia. Manen sobre l'exèrcit, la policia, la Guàrdia Civil. Per avui, els Mossos d'Esquadra els deixo tranquils. Tots aquests estaments són els responsables de la repressió que pateix Catalunya i els catalans, molt especialment els independentistes, entre els quals em compto, perquè quedi clar per a tothom. Escric des d'aquesta posició sense que pertanyi a cap partit polític, malgrat que, naturalment, en cada contesa electoral voto, sempre voto, al que ho ha fet menys malament, perquè així són les coses.

No sé si els companys i companyes independentistes estareu d'acord amb mi, però el món independentista també fa fàstic. A les pròximes eleccions del 12 de maig no sé si es presenten sis o set candidatures autoanomenades independentistes. Algunes, per voler semblar més independentistes, pixen fora del test, contribueixen a la dispersió del vot i, conseqüentment, faran més difícil que governi l'independentisme. Recordeu quan vam votar a JuntsxSí? Allò donava gust. Ara, encara que votis a un que t'agradi i n'estiguis convençut, ho fas amb la temença que no guanyarà l'independentisme per culpa dels partidismes de via ample i de via estreta. Els de via ample com ERC, a banda d'haver desafinat en moltes coses durant l'estroncada legislatura, ha fet uns fitxatges, de partit o de candidatura, de persones que com a tals poden ser molt respectables però que només donen el nom perquè surten per la tele, però de currículum polític i de gestió molt poca o definitivament insuficient; estic pensant en Tomàs Molina. Pobre "home del temps", com l'hauran ensarronat? Ell diu que hi va per defensar la lluita pel medi ambient. Per això, però, també cal tenir bagatge polític i de gestió, no tan sols de gestió de l'espai del temps de TV3. Els corbs polítics se'l menjaran amb patates.

Quan a fitxatges polítics de partit –no sé si anirà a més– m’ha sorprès negativament l’afiliació d’Andreu Mas-Colell a ERC. El considero un bon economista però de filiació neoliberal. Què hi farà un neoliberal com ell en un partit que s’autoanomena d’esquerres? Més que sorpresa, estupefacció. És ben lliure de fitxar per qui vulgui, però s’hauria d’explicar. Ho farà? Quant a la CUP, sembla que estan en reconstrucció o en procés de refundació; com pot un partit en vies de refundació afrontar unes eleccions com les del 12 de maig? ERC va a totes perquè té un competidor molt fort i li ha passat la mà per la cara en alguns temes com en la fantasmagòrica taula de “diàleg”. Ja heu endevinat que el competidor no pot ser altre que Junts per Catalunya. Crec que a la candidatura hi han afegit el nom de Puigdemont. Tots els altres, “pèsols” estovats.

M’imagino que jo mateix m’he descobert. Sí, votaré la candidatura de Puigdemont. No és que ho faci perquè sigui el menys dolent, sinó que el considero, a ell i la seva candidatura, el més bo i més bona candidatura amb diferència. El fitxatge que ha fet per a segona de llista és de luxe i d’eficàcia. Anna Navarro Schlegel sí que té un currículum d’executiva impressionant. No el puc exposar sencer, tan sols dir que és considerada la dona més influent de Silicon Valley. Sabeu el que és i el que representa Silicon Valley, oi? Això no és tot, el president Puigdemont és d’una categoria política i humana que no es pot comparar amb cap altre cap de llista per a les pròximes eleccions. Em va sorprendre favorablement Puigdemont en un discurs que va fer recentment elegit alcalde de Girona en el Primer Congrés de l’ANC a Girona; vaig pensar, i no exagero, que era un polític amb gran futur i ho ha estat i espero que ho continuï essent en el futur. Els seus detractors, que en té com tot gran personatge, li diuen *fugado de la justícia*. Ja he dit quina mena de justícia tenim. Sort que es va exiliar i s’ha convertit en el polític català més considerat a Europa. Com a eurodiputat ha fet molta més feina per Catalunya que la que podria haver fet passant per les

presons espanyoles. Va provocar que per a la investidura de Pedro Sánchez com a president del govern espanyol es desplaçés a Brussel·les el millor negociador que tenia Sánchez. El que va aconseguir Puigdemont no té res a veure amb els resultats de l'anomenada taula de "diàleg" d'Aragonès. Un detall, des d'aleshores es pot parlar català al Congrés dels Diputats i a altres institucions estatals. Això no és tot. Com a Junts no s'ha fet gran cosa per la unitat de l'independentisme, però els seus representants han tingut un capteniment més respectuós pels rivals polítics que al revés. Van sortir del govern que havien fet amb ERC. Ben bé no en conec totes les raons. Aleshores jo potser no ho hauria fet però, vist com després ha anat pel pedregar el govern d'ERC, ara ho entenc. S'acaba de publicar una enquesta en la qual es revela que la majoria dels catalans desaproven el govern Aragonès. Ja sé que les enquestes tenen el valor que tenen, però...

En aquesta primavera calenta només hi faltava el cas de Begoña Gómez, parella de Pedro Sánchez. Els autors de la denúncia per presumpte tràfic d'influències són els del grup impresentable d'extrema dreta *Manos limpias*, de galdosa història. Jo no puc opinar perquè nosaltres no sabem la veritat, però tenim nas i antecedents d'aquesta gentussa. Per tant, la cosa no va de judicar sinó de veure què fa cadascú en aquest afer. De primer, la reacció de Pedro Sánchez. Ha escrit una carta en la qual, resumint, diu que fins dilluns vinent es dedicarà a reflexionar sobre si ha de dimitir o no de president del govern espanyol. No avancem alternatives sobre que passaria si dimiteix; seria perdre el temps. Ara bé, com sempre i en totes les coses que passen aquí i allà, Catalunya està al centre de l'escena. Per què ara? Ja hem sentit el que han dit el "pepero" en cap i la pècora de la presidenta de la *Comunidad de Madrid*, *Díaz Ayuso*. Consideren la postura de Sánchez de victimista i de cara a la galeria. No gosen a donar suport a la denúncia de *Manos limpias* perquè, més a prop o més lluny, són ells mateixos. L'extrema dreta ha sortit del PP i allí dins en queden molts d'aquesta mena. Per tant, malgrat que

recordo les que ens ha fet el govern de Sánchez -recordem l'espionatge amb el programa *Pegasus*- i, per tant, no em mereix gens de simpatia. Crec, però, que atacant la seva dona pretenen esfondrar-lo a ell. Dilluns vinent s'esclarirà una part. Però, algun tribunal espanyol condemnaria *Manos limpias* per calúmnies? Com pot afectar aquest afer a les eleccions catalanes del 12-M? Illa ja està traient suc al cas. Ara mateix comença la campanya electoral. Quantes porqueries més veurem durant aquests dies? I, encara falten les europees. Queden molts dies per anar escalfant la primavera.